

«Ραγυριστός και βία»

Ο προπάππος μου λεγόταν Συραϊν Θεοδορίδης και η γυναίκα του, η προγιαγιά μου, Ελένη Τριανταφυλλίδου. Ήταν και οι δύο πρόσφυγες από τον Κόκκο. Ο προπάππος μου βασύθηκε στο Ελληνοαλβανικό μέγαλο πολυετών για την Ελλάδα, στην οποία τον φώναζαν «τουρκόσπορο».

Πρόσφυγας ήταν και ένα μικρό παιδί που πουλούσε λουλούδια σε μια διασταύρωση των Αθηνών. Μετά τον βίαιο ξεριζωμό από την πατρίδα του δέχτηκε ατυχία τη διασταύρωση και το βίαιο χαστούκι ενός οδηγού που κατέβηκε νευριασμένος από το αυτοκίνητό του γιατί τον «εργάζονταν». Όταν το είδα αυτό να γίνεται μπροστά μου αναστατώθηκα. Κοίταξα στα άλλα αυτοκίνητα να δω τι κάνουν οι άλλοι. Το φαγάρι όμως άναψε πράσινο. Κανείς δεν πρόλαβε να μιλήσει, να διαμαρτυρηθεί. Τα αυτοκίνητα έφυγαν και το παιδί έμεινε στη διασταύρωση με την απείθεια στα μάτια.

Πρόσφυγας είναι και ο Ζάφειρ που ήρθε από τη Συρία μαζί με τη μικρή του κόρη τη Ρίμα. Στην πατρίδα τους γίνεται πόλεμος. Στην Ελλάδα δίνουν τη δική τους μάχη για να επιβιώσουν.

Ποιος θα μιλήσει γι' αυτούς, ποιός θα τους υπερασπιστεί; Άραγε η βιωμή είναι ανοχή; Σίγουρα είναι. Τι κοινά έχουν αυτοί οι πέντε άνθρωποι καθώς και χιλιάδες άλλων τον κόσμο; Έζησαν και ζουν την δυστυχία και την απόρριψη από τους συγχωριανούς τους.

Εμείς όμως οι νέοι ελπίζουμε εδώ για να προσπαθήσουμε να μην την δίνουν άλλοι. Έτσι το σχολείο και η παιδεία μας πρέπει να βάλει πάνω απ' όλα τον άνθρωπο και μετά τις γνώσεις μέσα από τα μαθήματα.

Να είναι σε συνεργασία με διάφορους αλλοθούς και φορείς ακόμα και την κυβέρνηση κι έτσι να γίνει πράξη η

ισότητα που διαδίδεται. Πρέπει να βάλουμε το συμφέρον όλων μας πάνω από το ατομικό συμφέρον. Οι δάσκαλοι μας πρέπει να κάνουν διάλογο και να καταδικάζουν τα φαινόμενα ρατσισμού και βίας.

Έτσι, εμείς τα παιδιά πρέπει να προσέξουμε να μην συνεχίσουμε να πιστεύουμε σε τέτοιες προκαταλήψεις των παλιότερων γενιών που θεωρούν κάποιες φυλές ανώτερες από άλλες, που ξεχωρίζουν τους ανθρώπους από το χρώμα τους ή αν είναι πλούσιοι ή φτωχοί.

Φροντίζουμε και ενημερωνόμαστε συνεχώς, αποκτούμε σωστή παιδεία που μας κάνει πιο ολοκληρωμένους ανθρώπους. Με αυτόν τον τρόπο η συμπεριφορά μας είναι ίση προς όλους.

Συμμετέχουμε σε απαράκλιετα οργανώσεις και εκδηλώσεις και δίνουμε το παράδειγμα στους άλλους, ιδίως στους μεγαλύτερους.

Πρέπει να βοηθάμε αυτούς που οι υπόλοιποι τους φέρονται με αυτόν τον απαίσιο τρόπο. Για παράδειγμα αν έχουμε στην τάξη μας έναν γεμάθητή μας με άλλο χρώμα ή εθνικότητα ή αν είναι φτωχός, δεν πρέπει να τον απορριψούμε ούτε να τον κάνουμε να φαίνεται κατώτερος, αλλά να τον πλησιάζουμε, να τον κάνουμε παρέα και να λέμε τις άσχημες συμπεριφορές στους δασκάλους μας.

Κάνου διάβασα ότι «ο ρατσισμός είναι σαν την ελονοσία. Αν δεν την καταπολεμήσεις με το σωστό φάρμακο φουντώνει».

Όλα μαζί τα παιδιά και το καλό κυρίως πρέπει να πιστέψουμε στην αξία του ανθρώπου, να κάνουμε την ισότητα πράξη κι έτσι να γίνουν ο ρατσισμός και η βία άσχημες αναμνήσεις του παρελθόντος.

Καλλιόπη Αντωνοπούλου

17' τάξη

6/θ Δημοτικό Σχολείο Ξελοματίκων